

[Anders Andersen.]

må nøjes med en arbejdsindtægt langt under, hvad en faglært arbejder har. Det er den fortjeneste, de radikale kan rose sig af, og det skal i hvert fald siges under denne debat, hvor netop den radikale ordfører ligesom forsøgte at favne en del af landbruget i de gode gerninger, man fra radikal side har ydet på dette område. Det skal siges, så enhver er klar over, at resultatet i hvert fald langt fra har været, skal vi sige så godt, som måske viljen til at nå resultatet.

De radikale har gennem de sidste 30 år det meste af tiden været med til at danne regering her i landet, men trods det medansvar, som de dermed har påtaget sig, har de i hvert fald ikke været med til at kunne løse disse problemer.

Jeg tror at kunne sige, at disse problemer kun løses, hvis der føres en økonomisk politik herhjemme, der har en pris- og en omkostningssænkende virkning. Derigennem vil man forøge landbrugets og erhvervenes mulighed i det hele taget for at kunne klare sig i konkurrencen udadtil. Det har jeg ikke haft indtryk af at det ærede medlem har været medvirkende til på en sådan måde, at det har kunnet give sig udtryk i bedre muligheder for dansk landbrug.

Må jeg slutte disse få bemærkninger med at sige, at jeg tror, jeg er i overensstemmelse med langt de fleste inden for dansk landbrug, når jeg giver udtryk for, at det, vi ønsker inden for landbruget, først og fremmest er produktions- og afsætningsmuligheder, der giver os et rimeligt økonomisk udbytte i forhold til andre samfundsgrupper. Det er venstres sigte med den økonomiske politik, vi har lagt op til; men det har regeringen altså ikke ønsket at medvirke til, og det beklager jeg i allerhøjeste grad.

Henry Christensen: Der er desværre den skævhed ved den form, hvorunder denne debat gengives til titusinder ud over landet, at mens f. eks. de ærede medlemmer hr. A. C. Normanns og hr. Niels Andersens overfald på venstre og landbruget gentages om aftenen i fjernsynet, når det store antal seere er til stede, forstår jeg, at der ikke bliver anledning til, at det svar, som det

ærede medlem hr. Anders Andersen nu har givet, på tilsvarende måde udsendes om aftenen; til gengæld forstår jeg også, at de ærede medlemmer hr. A. C. Normanns og hr. Niels Andersens formodede gensvar kommer ud i aftenudsendelsen. (*A. C. Normann:* Det gør venstres ordførers jo også!). Det ærede medlem hr. A. C. Normann ved jo meget vel, at der her over for en række af de forhold, som det ærede medlem fremdrog, og som det er dokumenteret var forkerte, er givet et direkte svar, som det var rimeligt at udsende på samme måde som det ærede medlems indlæg, hvis der skulle være balance i denne debat.

Den højtærede statsminister kom i går med nogle bemærkninger til den politik, oppositionen har opstillet. Statsministeren sagde, at gennemførelsen af en betydelig skattelettelse som den foreslåede ikke på nogen måde ville mindske lønningerne og lønkravene. Denne påstand er efter min opfattelse kun rigtig, hvis regeringen på et andet område vil fastholde et urigtigt standpunkt. Jeg tænker her på den måde, hvorpå lønningerne reguleres, og især på spørgsmålet om skatternes inddragning i lønreguleringen.

Det er bekendt, at venstre har det standpunkt, at vi i høj grad har brug for at nå frem til en anden reguleringsform, som i højere grad, end det nu er tilfældet, tager hensyn til den faktiske velstandsudvikling i samfundet. Det er videre bekendt, at vi har forlangt, at man snarest skulle nå frem til at tage skatterne ud af det pristal, der regulerer en meget stor del af indkomsterne her i landet.

Det er nemlig klart, at hvis man vil opretholde det forkerte princip at beholde skatterne i pristallet, vil det bevirke, at den skattelettelse, som vi ønsker gennemført — eller den meget mindre skattelettelse, som regeringen måske vil være med til at gennemføre — i realiteten overhovedet ikke vil komme de indkomster til gode, der er pristalsregulerede. Princippet i pristalsreguleringen er jo, at i samme omfang som skatterne f. eks. sættes ned, skal lønningerne automatisk sættes ned, således at der ingen ændring sker i det realbeløb, der bliver tilbage for lønmodtagerne. Derfor må det, hvis der skal være balance i tingene, være en klar